

Протегна ржка...

Но къде е отишъл? — Заминал Илия нивата.
— Ваааа! Стой!

Обръща колисарката, връща се назадъ. Трънкитъ край синура се хващатъ за коремъ и примиратъ отъ смѣхъ.

Нека се смѣятъ.

3.

Впрегна воловетъ, зажигли умота, сложи кобиличката. Обърна се къмъ възходящото слънце и се прекръсти. На една копраля се издигнало. Пипна копралята и подсвирна.

— Диини!

Гласътъ му отекина и се загуби срѣдъ жиженето на пѣргавитъ пчели по синура.

Натисна мжжки ралото. Земята изтрѣпна, закъкри, разпука се и разрони сочни черни буци. Дъхъ на свежа прѣстъ облъхна и надъ широката бразда запъпли бѣла пара.

Илия усѣти, какъ ржцетъ му станаха огромни и могжщи, ралото порасте, браздата се изви назадъ като рѣка. Ще обиколи на четири страни цѣлото поле. Ще забразди леха, каквато досега не сж виждали хората. До вечерята ще я продъни.

Въ душата му удари едно звънче. Още едно, три, петъ! — Цѣлъ герданъ отъ мънички жълти зилчета. Невидима ржка помилва челото му и показва на югъ. Илия се обърна. Небето пламнало.